Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-338/2019-58

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E NJ E

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Karmen Ošpuh, u pravnoj stvari tužiteljice Balaž Vande OIB: 36274442488, Ulica grada Koblenza 1, Varaždin, zastupane po punomoćnicima Zajedničkog odvjetničkog ureda Marijan Fosin i Božica Petak Vujec, Varaždin, Graberje 4/I, protiv tuženika Addiko bank d.d. Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, zastupane po Odvjetničkom društvu Knezović & partneri j.t.d., Radnička cesta 54, Zagreb, radi ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave održane dana 15. listopada 2026. u prisutnosti z. punomoćnice tužiteljice Sare Štimac, odvjetničke vježbenice kod punomoćnika tužiteljice te punomoćnika tuženika, 26. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 136-334/2006 od 23.10.2006., zaključen između tužiteljice Balaž Vande i tuženika Addiko Bank d.d., solemniziran po javnom bilježniku Jagodi Vajdić Sevšek iz Varaždina, pod brojem OU-1347/2006-1 od 24.10.2006. godine, u čl.6 koji glasi:

"…kamatna stopa se mijenja sukladno odluci o kamatnim stopama Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. ili drugog akta banke. Korisnik kredita svojim potpisom na ovom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope i visini anuiteta u skladu s promijenjenom kamatnom stopom.",

te se utvrđuje da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe istog Ugovora o kreditu, u čl.4 Ugovora, a koji glasi:

"Kredit se otplaćuje u…jednakih mjesečnih anuiteta u protuvrijednosti CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. na dan plaćanja,"

te u dijelu čl.3 Ugovora koji glasi:

" Kamata se obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po važećem srednjem tečaju za CHF Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. na dan plaćanja."

II. Odbija se tužiteljica sa tužbenim zahtjevom koji glasi:

" Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb,OIB: 14036333877 da tužiteljici Balaž Vandi, OIB: 36274442488, Ulica grada Koblenza 1, 42000 Varaždin, isplati iznos od 10.512,50 EUR (slovima: desettisućapetstodvanaest eura i pedeset centi) sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za 5 postotnih poena, tekućom od uplate svakog pojedinog mjesečnog anuiteta, u kunskoj protuvrijednosti CHF pa do 31.07.2015. godine, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 01.01.2023. do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, te za razdoblje od 01.01.2024. godine pa nadalje do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, i to:
na iznos od 25,16 EUR sa kamatom od 01.07.2008. do plaćanja;
na iznos od 67,44 EUR sa kamatom od 01.08.2008 do plaćanja;
na iznos od 67,44 EUR sa kamatom od 02.09.2008. do plaćanja;
na iznos od 67,44 EUR sa kamatom od 02.10.2008. do plaćanja;
na iznos od 82,92 EUR sa kamatom od 01.11.2008 do plaćanja;
na iznos od 70,14 EUR sa kamatom od 03.12.2008. do plaćanja;
na iznos od 94,90 EUR sa kamatom od 01.01.2009. do plaćanja;
na iznos od 98,29 EUR sa kamatom od 03.02.2009 do plaćanja;
na iznos od 99,83 EUR sa kamatom od 03.03.2009. do plaćanja;
na iznos od 95,60 EUR sa kamatom od 01.04.2009. do plaćanja;
na iznos od 96,41 EUR sa kamatom od 01.05.2009. do plaćanja;
na iznos od 89,96 EUR sa kamatom od 02.06.2009. do plaćanja;
na iznos od 85,20 EUR sa kamatom od 01.07.2009. do plaćanja;
na iznos od 86,46 EUR sa kamatom od 01.08.2009. do plaćanja;
na iznos od 88,97 EUR sa kamatom od 01.09.2009. do plaćanja;
na iznos od 88,75 EUR sa kamatom od 01.10.2009. do plaćanja;
na iznos od 86,22 EUR sa kamatom od 03.11.2009. do plaćanja;
na iznos od 90,97 EUR sa kamatom od 01.12.2009. do plaćanja;
na iznos od 56,34 EUR sa kamatom od 01.01.2009. do plaćanja;
na iznos od 38,43 EUR sa kamatom od 08.01.2010. do plaćanja;
na iznos od 87,02 EUR sa kamatom od 02.02.2010. do plaćanja;
na iznos od 13,27 EUR sa kamatom od 05.02.2010. do plaćanja;
na iznos od 98,80 EUR sa kamatom od 02.03.2010. do plaćanja;
na iznos od 106,32 EUR sa kamatom od 01.04.2010. do plaćanja;
na iznos od 104,92 EUR sa kamatom od 01.05.2010. do plaćanja;
na iznos od 108,76 EUR sa kamatom od 02.06.2010. do plaćanja;

na iznos od 131,19 EUR sa kamatom od 01.07.2010. do plaćanja;
na iznos od 126,34 EUR sa kamatom od 03.08.2010. do plaćanja;
na iznos od 141,15 EUR sa kamatom od 01.09.2010. do plaćanja;
na iznos od 136,04 EUR sa kamatom od 01.10.2010. do plaćanja;
na iznos od 127,81 EUR sa kamatom od 03.11.2010 do plaćanja;
na iznos od 139,00 EUR sa kamatom od 01.12.2010. do plaćanja;
na iznos od 6,27 EUR sa kamatom od 16.12.2010. do plaćanja;
na iznos od 144,44 EUR sa kamatom od 01.01.2010. do plaćanja;
na iznos od 12,30 EUR sa kamatom od 18.01.2011. do plaćanja;
na iznos od 141,91 EUR sa kamatom od 01.02.2011. do plaćanja;
na iznos od 147,78 EUR sa kamatom od 01.03.2011. do plaćanja;
na iznos od 140,96 EUR sa kamatom od 01.04.2011. do plaćanja;
na iznos od 142,21 EUR sa kamatom od 01.05.2011. do plaćanja;
na iznos od 171,06 EUR sa kamatom od 01.06.2011. do plaćanja;
na iznos od 173,87 EUR sa kamatom od 01.07.2011. do plaćanja;
na iznos od 192,56 EUR sa kamatom od 02.08.2011. do plaćanja;
na iznos od 4,28 EUR sa kamatom od 05.08.2011. do plaćanja;
na iznos od 1,40 EUR sa kamatom od 12.08.2011. do plaćanja;
na iznos od 185,60 EUR sa kamatom od 01.09.2011. do plaćanja;
na iznos od 172,04 EUR sa kamatom od 01.10.2011. do plaćanja;
na iznos od 133,90 EUR sa kamatom od 01.11.2011. do plaćanja;
na iznos od 4,03 EUR sa kamatom od 03.11.2011. do plaćanja;
na iznos od 12,51 EUR sa kamatom od 15.11.2011. do plaćanja;
na iznos od 121,12 EUR sa kamatom od 01.12.2011. do plaćanja;
na iznos od 28,49 EUR sa kamatom od 02.12.2011. do plaćanja;
na iznos od 155,75 EUR sa kamatom od 01.01.2012. do plaćanja;
na iznos od 149,42 EUR sa kamatom od 01.02.2012. do plaćanja;
na iznos od 11,70 EUR sa kamatom od 02.02.2012. do plaćanja;
na iznos od 161,84 EUR sa kamatom od 01.03.2012. do plaćanja;
na iznos od 158,13 EUR sa kamatom od 01.04.2012 do plaćanja;
na iznos od 160,63 EUR sa kamatom od 01.05.2012. do plaćanja;
na iznos od 162,35 EUR sa kamatom od 01.06.2012. do plaćanja;
na iznos od 159,46 EUR sa kamatom od 01.07.2012 do plaćanja;
na iznos od 160,22 EUR sa kamatom od 01.08.2012. do plaćanja;
na iznos od 158,06 EUR sa kamatom od 01.09.2012. do plaćanja;
na iznos od 153,44 EUR sa kamatom od 02.10.2012 do plaćanja;
na iznos od 158,43 EUR sa kamatom od 01.11.2012. do plaćanja;
na iznos od 159,47 EUR sa kamatom od 01.12.2012. do plaćanja;
na iznos od 1,34 EUR sa kamatom od 18.12.2012. do plaćanja;
na iznos od 159,08 EUR sa kamatom od 01.01.2013 do plaćanja;
na iznos od 149,68 EUR sa kamatom od 01.02.2013. do plaćanja;
na iznos od 157,67 EUR sa kamatom od 01.03.2013 do plaćanja;
na iznos od 147,49 EUR sa kamatom od 03.04.2013. do plaćanja;
na iznos od 10,88 EUR sa kamatom od 13.04.2013. do plaćanja;
na iznos od 155,23 EUR sa kamatom od 01.05.2013. do plaćanja;
na iznos od 145,49 EUR sa kamatom od 01.06.2013. do plaćanja;
na iznos od 145,24 EUR sa kamatom od 02.07.2013. do plaćanja;
na iznos od 147,64 EUR sa kamatom od 01.08.2013. do plaćanja;
na iznos od 151,47 EUR sa kamatom od 01.09.2013. do plaćanja;
na iznos od 156,78 EUR sa kamatom od 01.10.2013. do plaćanja;

na iznos od 154,05 EUR sa kamatom od 01.11.2013. do plaćanja;
na iznos od 155,99 EUR sa kamatom od 01.12.2013. do plaćanja;
na iznos od 158,19 EUR sa kamatom od 01.01.2014. do plaćanja;
na iznos od 80,40 EUR sa kamatom od 01.02.2014. do plaćanja;
na iznos od 82,74 EUR sa kamatom od 01.03.2014. do plaćanja;
na iznos od 81,97 EUR sa kamatom od 01.04.2014. do plaćanja;
na iznos od 79,38 EUR sa kamatom od 01.05.2014. do plaćanja;
na iznos od 78,55 EUR sa kamatom od 01.06.2014. do plaćanja;
na iznos od 78,93 EUR sa kamatom od 01.07.2014 do plaćanja;
na iznos od 81,87 EUR sa kamatom od 01.08.2014 do plaćanja;
na iznos od 84,34 EUR sa kamatom od 02.09.2014. do plaćanja;
na iznos od 83,83 EUR sa kamatom od 01.10.2014. do plaćanja;
na iznos od 85,97 EUR sa kamatom od 01.11.2014. do plaćanja;
na iznos od 87,42 EUR sa kamatom od 02.12.2014. do plaćanja;
na iznos od 86,56 EUR sa kamatom od 01.01.2015 do plaćanja;
na iznos od 86,80 EUR sa kamatom od 01.02.2015. do plaćanja;
na iznos od 86,80 EUR sa kamatom od 01.03.2015. do plaćanja;
na iznos od 86,80 EUR sa kamatom od 01.04.2015. do plaćanja;
na iznos od 86,80 EUR sa kamatom od 01.05.2015. do plaćanja;
na iznos od 86,80 EUR sa kamatom od 02.06.2015. do plaćanja;
na iznos od 86,80 EUR sa kamatom od 01.07.2015. do plaćanja;
na iznos od 86,80 EUR sa kamatom od 01.08.2015. do plaćanja;
na iznos od 86,80 EUR sa kamatom od 01.09.2015. do plaćanja;
na iznos od 86,80 EUR sa kamatom od 01.10.2015. do plaćanja;
sve u roku od 15 dana.“

III. Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužiteljica traži utvrđenje ništetnosti odredbe čl.2 Ugovora o kreditu u kojoj je ugovorena valuta u CHF i prema kojoj je vezana glavnica za švicarski franak.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. isplatiti tužiteljici Balaž Vandi s osnova zakonske zatezne kamate od 3.11.2007. do 30.9.2015. iznos od 4.827,55 EUR (slovima: četiritisućeosamstodvadesetsedameura i pedesetpetcenti) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 10.5.2019. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za tri postotna poena, a od 1.1.2023. do 30.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 31.12.2023. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

V. Svaka strana snosi svoje troškove postupka.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe iz podneska tužiteljice od 26.6.2025. godine.

Obrazloženje

1. Tužiteljica navodi u tužbi da je s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu 23.10.2006. sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini tužiteljice, da je temeljem tog Ugovora podigla kredit u iznosu od 87.800,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. važeći na dan korištenja kredita, da je s tuženikom zaključila i Aneks Ugovora o kreditu 17.2.2016. temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju kojim je provedena konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Smatra da provedena konverzija nije od utjecaja na ništetne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu od 23.10.2006. i to odredbe o promjenjivosti kamatne stope sukladno odluci tuženika te ugovornoj odredbi po kojoj je glavnica i kamata vezana uz valutu CHF. Vezano uz ništetnost navedenih ugovornih odredaba, poziva se na pravno utvrđenje iz presude Vrhovnog suda RH broj Rev-2868/2018-2 od 12.2.2019. te se poziva na odluku Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-7129/13-4 od 13.6.2014. i Pž-6632/17-10 od 14.6.2018. Tuženik osim što je mijenjao kamatnu stopu sukladno svojoj odluci, ugovorio je i valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja Ugovora nije tužiteljicu kao potrošača u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti i što je dovelo do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana pa je tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača. Prvotno postavljenim tužbenim zahtjevom, uz utvrđenje ništetnim odredaba čl.6, čl.3, čl.4 i čl.2, tužiteljica traži isplatu iznosa od 77.590,94 HRK / 10.298,09 EUR. Nakon provedenog financijskog vještačenja traži isplatu iznosa od 10.512,50 EUR (podnesak od 26.6.2025.), dakle preinačuje tužbu. Konačno, podneskom od 24.9.2026. postavlja "alternativni tužbeni zahtjev" kojim traži isplatu zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose od uplata do 30.9.2015. u iznosu od 4.827,55 EUR sa zateznom kamatom tekućom od podnošenja tužbe do isplate (tijek zatezne kamate preciziran na raspravi 15. listopada 2026.).

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da tužiteljica nema pravnog interesa za podnošenje kondemnatorne tužbe, a to iz razloga što je provedenom konverzijom tužiteljica već ostvarila pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku, a što predstavlja negativnu procesnu pretpostavku za vođenje ove parnice. Osporava da bi odredbe osnovnog Ugovora o kreditu bile ništetne. Detaljno obrazlaže način na koji se provodila konverzija. Ističe prigovor zastare tražbine pozivom na odredbu čl. 226. st.2. u vezi s stavkom 1. Zakona o obveznim odnosima, pri čemu smatra da rok zastare od 5 godina teče od sklapanja osnovnog Ugovora o kreditu. Kako je tužiteljica prihvatila tuženikov prijedlog konverzije osnovnog Ugovora i sklopila Aneks tom Ugovoru, time je osnovni ugovor s valutnom klauzulom u CHF u cijelosti promijenjen u Ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR, na način kao da je u svim aspektima od samog početka bio sklopljen u valuti EUR. U odnosu na valutnu klauzulu koja je sadržana u čl.2 i čl.4 osnovnog Ugovora, navodi da je Zakonom o obveznim odnosima koji je bio na snazi u trenutku sklapanja osnovnog Ugovora bilo izričito dozvoljeno ugovaranje valutne

klauzule u čl. 22. st.1. Tvrdi dalje da nije postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja jer je tuženik informirao tužiteljicu o svim informacijama koje je znao, pa tako i o tendencijama koje mogu utjecati na promjene tečaj CHF te upozorava potrošače u javnim objavama, općenito rizicima ugovaranja dugoročnih kredita u stranim valutama, a osobno CHF. Također da nije mogao predvidjeti kretanje tečaja HRK u odnosu na CHF. Protivi se preinaci tužbe.

3. Sud je u dokaznom postupku pročitao Dopis tuženika o izračunu konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku, Ugovor o kreditu, Aneks Ugovora o kreditu, popis uplata za namirenje obveza po kreditu izvršenih u razdoblju od ugovaranja kredita do 30.9.2015., otplatni plan za kredit, obavijest o promjenama kamatnih stopa po kreditu, pregled prometa za klijenta, simulirani otplatni plan u EUR, specifikaciju uplata, obavijest o provedenoj konverziji, provedeno je financijsko vještačenje te pročitan nalaz vještaka Vlaste Santo-Olđa i dopunski nalaz financijskog vještaka Danijele Podbojec te je saslušana tužiteljica kao stranka u svrhu dokazivanja.

4. Između stranaka činjenično nije sporno, a proizlazi to i iz dokumentacije u spisu, da su stranke 23.10.2006. sklopile Ugovor o kreditu čija je namjena bila kupovina stana, da su stranke 17.2.2016. sklopile Aneks uz Ugovor o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita iz CHF u EUR, da je preplata prema izračunu konverzije na dan 30. rujna 2015. iznosila 7.443,35 HRK. Nadalje, da je Ugovorom o kreditu u čl. 3 ugovorena redovna kamata od 3,88% dekurzivno godišnje, promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama tuženika ili drugog akta banke, da je kao način otplate ugovorena otplata u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 413,12 CHF, obračunatih po srednjem tečaju za CHF tuženika na dan plaćanja. Nije sporno ni to da se kamatna stopa mijenjala prema jednostranim odlukama tuženika, da se mijenjao tečaj CHF u smislu povećanja, što je posljedično dovelo do povećanja anuiteta. Nesporno je da su tužiteljici priznate sve uplate po kreditu od početka ugovornog odnosa do 30.9.2015. Tuženik ne osporava tužiteljici svojstvo potrošača u smislu čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (NN 96/03).

5. Sporno je pravno pitanje da li se presude na koje se poziva tužiteljica mogu primijeniti na konkretni predmet, da li je provedenom konverzijom tužiteljica izgubila pravo tražiti puno obeštećenje preplaćenih iznosa kao razlike između kamatne stope koja je vrijedila na dan sklapanja Ugovora od 3,88% godišnje u odnosu na kamate koje je tuženik tokom otplate kredita jednostrano mijenjao te kao razlike tečaja CHF koji je vrijedio na dan sklapanja Ugovora i tečaja na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta, uz uračunavanje priznatog preplaćenog iznosa u Aneksu Ugovora o kreditu.

6. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu i protiv tuženika, kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih

ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

7. Presudom pak istog suda broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača.

8. Tužiteljica je u stranačkom iskazu potvrdila da su sredstva kredita utrošena za namjenu koja je bila i ugovorena, dakle za kupnju stana i da se u stanu nije obavljala trgovačka djelatnost. Također je navela da joj tuženik nije dao nikakve obavijesti o rizicima ugovaranja kredita u CHF niti o promjeni kamatne stope, time da je Aneks Ugovoru o kreditu sklopila radi smanjenja rata kredita.

9. U odnosu na tvrdnju tuženika da se navedene presude ne mogu primjenjivati jednako na sve potrošače, već od slučaja do slučaja nakon utvrđenja prave volje ugovornih strana i utvrđenja informiranosti primatelja kredita o svim parametrima eventualnih rizika, tuženiku kratko treba reći da se prema odredbi čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka US RH, 84/08, 96/08 - Odluka US RH, 123/08 - Ispravak; 57/11; 148/11 - Pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 - Odluka US RH; dalje: ZPP), fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u tužbi.

10. Točno je da sve naprijed izloženo nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužiteljicu kao potrošača i da je s njom pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Na tu okolnost tuženik je predložio saslušanje svjedoka Tihomira Maoduš, od čijeg saslušanja je naknadno odustao, zbog čega nije dokazao da su sporne odredbe Ugovora bile razumljive tužiteljici kao potrošaču i da je o tim ugovornim odredbama s njom pregovarao.

11. Tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužiteljici pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

12. U vrijeme podnošenja ove tužbe 10.5.2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom čl. 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba čl. 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju čl. 106. st. 1. tog zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. st. 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

13. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu da se spomenute presude odnose i na tuženika, ništetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i one koje se

odnose na valutnu klauzulu. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužiteljici bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatila na temelju ništetnih ugovornih odredbi, konkretno, razliku između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2006. godine, kao i na povrat onoga što je isplatila kao razliku između kamatne stope od 3,88% prilikom sklapanja Ugovora i onih koje je jednostrano u daljnjem periodu mijenjao tuženik u smislu povećanja. Takvo pravo tužiteljice proizlazi iz čl. 323. st. 1. u svezi s čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

13.1. U odnosu na tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbe čl.2 Ugovora o kreditu kojim se ugovara valuta u CHF prema kojoj je vezana glavnica za švicarski franak, u navedenoj odredbi Ugovora stoji da banka odobrava korisniku kredita stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 87.800,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF tuženika važećem na dan korištenja kredita. Tužiteljica niti tijekom postupka ne navodi iz kojeg razloga bi ta ugovorna odredba bila ništetna i u tom dijelu je tužbeni zahtjev odbijen. Osim toga, radi se o jasnoj odredbi kojom je definirana bitna obveza tužene na isplatu kredita zbog čega nije riječ o obvezi koja u smislu čl. 81. st.1. ZZP/2003 može stvoriti znatniju neravnotežu u pravima ili obvezama stranaka na štetu potrošača. Isto tako, ugovaranje valute u CHF bilo je dopušteno u smislu odredbe čl. 22. st.1. Zakona o obveznim odnosima.

14. Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju koji je na snazi od 30.9.2015. (NN 102/15 – dalje: Novela), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

15. Kao način konverzije kredita, u odredbi čl. 19.c. st. 1. toč. 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu,

uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

16. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:
– učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

17. Iz Aneksa Ugovoru o kreditu od 17. veljače 2016. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te su mijenjale odredbe iz osnovnog ugovora i to valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum o preplaćenom iznosu od 7.443,35 HRK, a utvrdile su i preostalu neotplaćenu glavnicu nakon provedene konverzije u iznosu od 47.982,94 EUR na dan 30.9.2015. u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan dospijeća.

18. Aneks Ugovoru o kreditu nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

19. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako je Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenom s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15).

20. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZIDZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse

kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

21. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

22. Između stranaka nije sporno da je izračun prilikom provođenja konverzije napravljen temeljem spomenute Novele, odnosno da je izračun tuženika točan, pri čemu mu je tuženik obračunao sve uplaćene iznose kao da je Ugovor o kreditu od početka bio sklopljen u valuti EUR.

23. Međutim, Vrhovni sud Republike Hrvatske u Presudi i rješenju broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. navodi: "…učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način prema ocjeni revizijskog suda, zaključenjem Aneksa Ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15… interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva – unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja."

24. U ovom parničnom predmetu zaključenje Aneksa Ugovoru o kreditu ovisilo je o volji tužiteljice kao potrošača jer je potrošačima dana mogućnost izbora da li će prihvatiti konverziju ili je neće prihvatiti. Prema tome, sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu temeljem ZID ZPK/15 derogirane su opće odredbe zakona o obveznim odnosima, o pravnim posljedicama ništetnosti i iznosi koji su plaćeni (preplaćeni) na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate i devizne klauzule u CHF, iskorištene su u njezinu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene, kao što je rečeno, valjanim Aneksom Ugovora o kreditu i to na način kako je detaljno propisano u ZID ZPK/15. Slijedom toga, odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu glavnice preplaćenih iznosa sa zateznom kamatom na svaki pojedini preplaćeni iznos, a to iz razloga što je vještakinja Vlasta Santo-Olđa obračunala preplate uzimajući u obzir i iznos preplate u konverziji i umanjila ukupnu tražbinu za taj iznos.

25. Kako je tužiteljica tražila i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem takovih odredaba i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do 30.9.2015., a taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je propisan bilo kojom odredbom ZID ZPK/15, osnovan je zahtjev tužiteljice za isplatu zateznih kamata na svaki preplaćeni iznos na temelju čl. 1111. i čl. 1115. ZOO-a i to do 30. rujna 2015. kada je prestala obveza izvršenom konverzijom kredita, a te zatezne kamate po stavu Vrhovnog suda RH pripadaju tužitelju kao potrošaču u cijelosti i bez oduzimanja od preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu. Kako tužiteljici pripadaju zatezne kamate na preplaćene iznose od sklapanja Ugovora o kreditu do prestanka obveze izvršenom konverzijom 30. rujna 2015., taj je dio tužbenog zahtjeva usvojen, bez uračunavanja priznatog preplaćenog iznosa u konverziji. U dokaznom postupku utvrđen je dopunskim financijskim vještačenjem iznos zateznih kamata na preplaćene iznose zbog promjene kamatne stope i promjene tečaja CHF, a financijski vještak Danijela Podbojec utvrđuje da se radi o zateznoj kamati u ukupnom iznosu od 4.827,55 EUR, a kojem matematičkom izračunu nijedna parnična strana nije prigovorila pa i sud takav izračun prihvaća stručnim i objektivnim i prihvaća tužbeni zahtjev kojim traži isplatu zatezne kamate osnovanim.

26. U odnosu na prigovor zastare, zastarni rok kod stjecanja bez osnove iznosi 5 godina temeljem odredbe čl. 225. ZOO-a. Međutim, kako se tužiteljica poziva na presude Trgovačkog suda u Zagrebu, to je nakon pravomoćnosti presude P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je postala pravomoćna 13. lipnja 2014., saznala za utvrđenje povrede prava potrošača iz ugovora o kreditu, zbog čega rok zastare teče tek od 13. lipnja 2014., a uz okolnost da je tužba u ovom predmetu podnijeta 10.5.2019. to nije nastupila zastara potraživanja vezana uz promjenu kamatne stope. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim tužiteljica traži utvrđenje ništetnim ugovornih odredaba kojima je u spornom ugovoru o kreditu ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, ništetnost takvih ugovornih odredaba utvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018., tako da u tom slučaju također nije nastupila zastara tražbine za podnošenje konkretne tužbe. Nadalje, kad zastari glavna tražbina, zastarjele su i sporedne tražbine, kao što su tražbine kamata, plodova, troškova i ugovorne kazne, kako je to normirano odredbom čl. 223 ZOO-a. Isto proizlazi i iz Pravnog shvaćanja Sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnosti ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st.1 ZOO/05 kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost Ugovora. Kao što je naprijed u obrazloženju rečeno, tužitelj je doznao za preplatu iznosa anuiteta pravomoćnošću navedenih presuda, dakle tijekom općeg zastarnog roka od pet godina od pravomoćnosti tih odluka, pa je istaknuti prigovor zastare neosnovan.

27. Odluka o zateznoj kamati u skladu je s odredbom čl. 31. st.2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) pa su tužiteljici na iznos neisplaćenih kamata dosuđene zatezne kamate od dana kada je podnesen zahtjev za njihovu isplatu, a to je dan podnošenja tužbe 10.5.2019.

28. U odnosu na protivljenje tuženika preinaci tužbe time što je tužiteljica nakon dostave nalaza financijskog vještaka povećala tužbeni zahtjev sa prvotno postavljenog tužbeno zahtjeva od 10.298,09 EUR na iznos od 10.512,50 EUR, sud je dopustio preinaku tužbe obzirom da se radi o povećanju tužbenog zahtjeva, a koju preinaku je tužiteljica napravila nakon provedenog vještačenja. U tom slučaju radi se o tzv. nepravoj preinaci obzirom da tužiteljica nije mogla postaviti određeni tužbeni zahtjev prije provođenja financijskog vještačenja. Naime, neprava preinaka je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove, koja je moguća i dopuštena prema člancima 190. i 191. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 94/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 – nastavno: ZPP), pri čemu zastara zahtjeva za naknadu štete po toj osnovi se prekida već podnošenjem tužbe u postupku, a ne u trenutku preinake tužbe povećanjem postojećeg zahtjeva. Sud je i dopustio preinaku tužbe jer tužiteljica nema dovoljno stručnog znanja za postavljanje tužbenog zahtjeva, a nakon provedenog financijskog vještačenja tijekom ovog postupka. Neovisno o tome, prema odredbi čl. 190. st.3. ZPP-a, i kad se tuženik protivi preinaci tužbe, sud je može dopustiti ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama, a u konkretnom slučaju takva bi preinaka bila svrsishodna.

29. U pogledu odluke o parničnim troškovima kojom je određeno da svaka stranka snosi svoje troškove, o istome je pravno shvaćanje izraženo u odlukama Vrhovnog suda RH, pa primjerice odluka broj Rev-637/2019-2 od 15. studenog 2022. Pri tome treba imati u vidu i praksu Europskog suda za ljudska prava, kao primjerice D i H protiv RH, zahtjev broj 72152/13, presuda od 6. rujna 2016. U konkretnom predmetu tužitelja kao potrošača u specifičnim okolnostima spornog pravnog odnosa kojemu nije obilježje stranačka ravnopravnost, koji nije mogao predvidjeti svoje izglede za uspjeh u sporu jer sudska praksa o spornom pitanju nije bila jedinstvena pred drugostupanjskim sudovima, nije dužan snositi troškove postupka, prije svega iz razloga što nije mogao znati da njegov zahtjev nema izglede za uspjeh. Imajući u vidu odredbu čl. 154. st.1. ZPP-a, sud može u slučaju kada je tužitelj izgubio parnicu, a u ovom slučaju tužiteljica je uspjela samo sa sporednim tužbenim zahtjevom, pozivanjem na pravo tužiteljice na pristup sudu kao njezinog konvencijskog prava, primjenjujući odredbu čl. 154. st.4. ZPP-a, odlučiti da svaka stranka snosi svoje troškove postupka. Tužiteljica nije u cijelosti izgubila parnicu kao što je rečeno, već je uspjela sa zahtjevima za utvrđenje ništetnosti i isplatu zatezne kamate kao sporedne tražbine, pa je sud na temelju takvog uspjeha tužiteljice u sporu odlučio da svaka stranka snosi svoj trošak postupka.

Varaždin, 26. studenog 2026.

Sutkinja
Karmen Ošpuh

Uputa u pravnom lijeku:
Protiv presude stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1) Punomoćnici tužiteljice – ZOU Marijan Fosin i Božica Petak Vujec, Varaždin, Graberje 4/I
2) Punomoćnici tuženika – OD Knezović & partneri j.t.d., Radnička cesta 54, Zagreb

KARMEN OŠPUH

Elektronički potpisano: 26.11.2026T15:06:34 (UTC:2026-11-26T14:06:34Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: abcd7ce7-d63d-4d38-a3ba-cbc96327be30

Općinski sud u Varaždinu

Broj zapisa: **9-30890-b3b55**

Kontrolni broj: **0a555-8769f-485c7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.